

en eller anden Boghandel, hvis man vilde rønde Byen rundt, men det har jeg ikke fundet nødvendigt, for Meningen med de foreslaaede Ændringer er i alt Fald ikke tvivlsom. Lovforslaget gaar ud paa en Forlængelse af den nugældende Lovs Gyldighed for en Maaned. Men hvis Lovforslaget nu ikke bliver færdigt til 1. April i Aar, hvad saa? Saa nytter det jo ikke, at der er stillet Forslag om Forlængelse for en Maaned. Jeg ser ikke rettere, end at det vil være nødvendigt, at den højtærede Minister ligesom i Fjor fremsætter et særligt Forslag til Lov om Forlængelse af den nugældende Lovs Gyldighed til 1. Maj i Aar, for at der kan blive nogenlunde anstændig Tid til at se paa Forholdene, men maaske er det paa Forhaand besluttet, at Lovforslaget skal jaskes igennem i en Haandevending, uden at der skal tages Hensyn til de saglige Indvendinger, som der skal Tid til at fremskaffe.

Jeg skal ganske kort omtale Lovforslagets Hovedpunkter, som den ærede Ordfører for Venstre allerede har klargjort. Der tilsigtes en Ophævelse af Huslejelovgivningen fra 1. Maj 1923, dog kan en Kommunalbestyrelse med $\frac{2}{3}$ Majoritet bestemme, at Huslejelovgivningen fremdeles skal have Gyldighed, og en saadan Beslutning skal godkendes af Indenrigsministeren, men det skal godtgøres, at der er Boligmangel i Kommunen, og selv om det godtgøres, er det alligevel Ministeren, som skal afgøre Sagen. Altsaa, hvor Nævnene paa denne Maade ophæves, kan Kommunalraadene — tilsyneladende i hvert Fald mærkværdigt nok med simpel Majoritet — træffe visse Forholdsregler, f. Eks. med Hensyn til Opsigelse og Lejestigning, men den 1. Maj 1925 skal enhver Form for Huslejelovgivning være forsvundet overalt. Det oplyses, at saavel København og Frederiksberg som 44 andre Købstadkommuner og 101 Landkommuner har indstillet, at den nugældende Boliglovs Gyldighed forlænges. Den var ogsaa forringet tilstrækkelig stærkt i Forvejen, saa man skulde synes, at det kun var et rimeligt Krav, at disse Minimumbeskyttelsesbestemmelser for Lejerne opretholdes. Disse Indstillinger fra de 44 Købstadkommuner og 101 Landkommuner har tilsyneladende skræmmet Ministeren fra at foreslaa, at Huslejelovgivningen skulde ophøre i Aar, men senest den 1. Maj 1925 skal alt være forbi, enhver Hindring for Boligaager skal til den Tid være udryddet, der maa intet som helst Værn findes mod Overgreb overfor Lejerne. Jeg forstaar ikke,

at en Minister i denne usikre Tid, da alt er flydende næsten fra Dag til Dag, tør fastslaa noget som helst to Aar frem i Tiden. Der raser allerede en farlig Brand i Midten af Europa, og mange frygter, den skal brede sig, Foraaret imødeses med Ængstelse fra mange Sider, og de økonomiske Følger er i hvert Fald uoverskuelige — men dette anfægter ikke den højtærede Minister. Hvis Sammenbrudet f. Eks. naar os i 1925, og alt til den Tid er givet op, saa staar vi dér og kan ikke komme tilbage. Jeg synes, det er et frygteligt Ansvar at paatage sig at indlede en saadan Situation. Der var al Grund til at overveje de samvirkende danske Lejerforeningers Krav om en varig Huslejelov, der giver Lejerne en betrygget Retsstilling i Lejeforhold. Der er herom udsendt en Pjece, og det, som her anføres for et saadant Krav, er meget solidt begrundet, men det har ikke vundet Øre hos den nuværende Regering. Det er blevet sagt, at den højtærede Minister havde lovet at spørge Lejerorganisationerne, før Lovforslaget blev fremsat, og det har han vistnok ogsaa gjort, men han har i hvert Fald intet Hensyn taget til Lejerforeningens Protest. Han har her anvendt samme Fremgangsmaade som Manden, der altid spurgte sin Kone til Raads, men for Resten altid gjorde ganske, som han selv vilde. Den højtærede Minister fortsætter Snedigheden fra i Fjor: Kommunalraadene skal stemme om de bestaaende Nævns Bevarelse, medens det naturlige vilde være at stemme om deres Ophævelse. Trods denne fornuftstridige Fremgangsmaade, som blev indført i Loven i Fjor, og som altsaa ogsaa findes i det foreliggende Lovforslag, var Odense dog den eneste større Kommune, hvis konservative Flertal lod Nævnene bortfalde. Bag efter udstedte Byraadet ganske vist en Formaning, som en stor Del af Grundejerne derovre imidlertid ikke tog Spor af Hensyn til, hvad jeg senere skal paavise. Hvis Byraadene nu efter Ministerens Forslag intet foretager sig, er al Huslejelovgivning altsaa borte med det samme — en saadan Fremgangsmaade synes jeg nærmer sig til, hvad man kunde kalde en politisk Underfundighed. Desuden forlanger den højtærede Minister $\frac{2}{3}$ Majoritet i et Kommunalraad, for at det kan vedtage Huslejelovens Bevarelse, og han motiverede ved Fremsættelsen Kravet om denne kvalificerede Majoritet med, at det var for at hindre en Afgørelse efter politiske Linier. Hensigten er jo imidlertid tydelig nok: at sætte Socialdemokraterne ud af Spillet og lægge Magten i Hænderne paa et konservativt, kapitalistisk